

Arrest

**nr. 52 903 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Brussel, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Brussel van 19 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoorie van de verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat DERECKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 9 september 2009 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 19 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Brussel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 09/09/2009 door S. M. geboren te B. Joegoslavië op 16.03.1977 en van Joegoslavië nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2):

(...)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs inkomen van de waarborg -bewijs ten laste van de kinderen

(...)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd op 9 oktober 2010 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota noch een administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Machtsmisbruik

Verzoeker diende te Brussel op 7 september 2009 een "aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" in en dit in functie van zijn Belgische kinderen.

Ondertussen werd verzoeker reeds de derde weigeringsbeslissing betekend.

De voorgaande beslissingen werden ingetrokken door verweerder resp. vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat daarnaast duidelijk sprake is van machtsmisbruik in hoofde van verweerder nu verzoeker steeds in het ongewisse blijft wat betreft zijn verblijfsstatuut in België."

3.1.2. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.1.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen waarin de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt. De omstandigheid dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend die

werd geweigerd, houdt geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel in nu elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en vervolgens ingewilligd of geweigerd.

Verzoeker voert verder aan dat er sprake is van "machtsmisbruik" omdat hij "in het ongewisse blijft wat betreft zijn verblijfsstatuut in België". Verzoeker kan echter niet voorhouden dat hij in het ongewisse blijft betreffende zijn verblijfsstatuut in België, nu de bestreden beslissing hem het verblijf weigert. Verzoeker weet dus dat zijn verblijf niet wordt toegestaan, zodat hij niet langer "in het ongewisse" blijft en hij niet dienstig kan aanvoeren dat er sprake is van machtsmisbruik.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat enkele gevraagde documenten door hem niet werden voorgelegd.

Dat door verweerder werd gevorderd "een bewijs van inkomsten van de waarborg" en een bewijs ten laste van de kinderen neer te leggen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde documenten neer te leggen.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verweerder niet verduidelijkt wat onder "een bewijs van inkomsten van de waarborg" dient te worden begrepen.

Dat verweerder evenmin rekening hield met de vaststelling dat in een arrest van 3 november 2009 het Grondwettelijk Hof stelde dat de voorwaarde van "ten laste" zijn, in het geval van vreemde ouders van een minderjarige Belg, zo moet geïnterpreteerd worden dat de ouders (en dus niet het kind) over toereikende bestaansmiddelen beschikken voor zichzelf en hun kind

Dat derhalve verweerder diende verzoeker te verzoeken een bewijs van zijn eigen inkomsten neer te leggen en geenszins een bewijs dat hij ten laste is van zijn kinderen !!

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker een bevel werd gegeven om het land te verlaten terwijl tot op heden door verweerder geen beslissing werd genomen aangaande de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat er derhalve in casu schending in van de formele motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout.

Op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is verweerder gehouden een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

In casu werd door verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden met de elementen aangehaald door verzoeker in zijn verzoek 9bis. Vw en werden deze niet door verweerder beoordeeld alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker werd betekend (cf. RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507)."

3.2.2. In de repliekmemoire herhaalt verzoeker dat hij niet weet wat bedoeld wordt met "een bewijs van inkomsten van de waarborg" en dat geen rekening werd gehouden met het arrest van het Grondwettelijk Hof waardoor eigenlijk aan verzoeker gevraagd moest worden om bewijzen van eigen inkomsten voor te leggen.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, hij heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk een bewijs “inkomen van de waarborg” en een bewijs “ten laste van de kinderen”.

Verzoeker voert aan dat niet wordt verduidelijkt wat wordt begrepen onder “*een bewijs van inkomsten van de waarborg*”. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verzoeker diende in het kader van zijn aanvraag bepaalde stukken voor te leggen en hij betwist niet dat hij deze niet heeft voorgelegd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij verzoeker diende te vragen om een bewijs van zijn eigen inkomsten neer te leggen en niet dat hij ten laste is van zijn kinderen gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 3 november 2009.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd. Vervolgens wijst de Raad erop dat, indien verzoeker meent dat hij een bewijs van eigen inkomsten mocht neerleggen in plaats van een bewijs dat hij ten laste is van zijn kinderen, hij dit bewijs van eigen inkomsten had kunnen voorleggen. Verzoeker toont niet aan dat hij dit gedaan zou hebben en voegt in dit verband geen bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker kan niet louter verwijzen naar het feit dat “*verweerder (...) verzoeker diende te verzoeken een bewijs van zijn eigen inkomsten neer te leggen*” nu de wettelijke bepalingen ter zake –namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet- voorschrijven dat de aanvrager ten laste moet zijn van zijn Belgische kinderen. Nu verzoeker hierover een andere mening heeft, die niet steunt op een wetsartikel maar die hij ondersteunt met rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, had hij deze mening, ondersteund met de nodige stukken, reeds ter kennis kunnen brengen van het bestuur ten tijde van zijn aanvraag of in de loop van de behandeling hiervan. De loutere bewering dat het bestuur hem dit maar had moeten vragen, volstaat niet. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat hij dit ter kennis heeft gebracht van het bestuur naar aanleiding van zijn aanvraag.

De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat hij “*in de onmogelijkheid verkeerde om de door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde documenten neer te leggen*” stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee het motief van de bestreden beslissing eerder lijkt te bevestigen en hiermee alleszins niet aantoonde dat de zorgvuldigheidsplicht of zijn rechten van verdediging geschonden werden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De Raad wijst erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.2.3.4. Ten slotte voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing gemotiveerd diende te worden inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en dat hem geen bevel mocht worden gegeven om het grondgebied te verlaten alvorens deze elementen beoordeeld werden.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag wordt niet ingewilligd middels huidige bestreden beslissing. In het kader van het antwoord op deze aanvraag volstaat het dat wordt gemotiveerd inzake deze aanvraag. De bestreden beslissing diende geen motieven te bevatten inzake een aanvraag op grond van artikel 9*bis* die verzoeker voorheen had ingediend en die het voorwerp uitmaakt of zal uitmaken van een afzonderlijke beslissing. De schending van de formele motiveringsplicht die verzoeker hier opnieuw aanvoert, kan niet worden aangenomen, evenmin is er in dit verband sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker laat in het middel na aan te tonen wat de precieze elementen zijn uit zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die niet in aanmerking zouden zijn genomen. Indien verzoeker meent dat hij essentiële elementen of bepalingen heeft aangevoerd waarmee inmiddels nog geen rekening werd gehouden, kan op zijn minst worden verwacht dat verzoeker deze vermeldt in huidig verzoekschrift. De Raad wijst er tevens op dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vooralsnog geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De bestreden beslissing betreft bovendien een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924) en uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing steunt op kennelijk onredelijke of onjuiste motieven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004,

nrs. 132.035 en 132.036), zeker nu *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten deel uitmaakt van de bijlage 20.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), verzoeker het land dient te verlaten en van zijn Belgische kinderen, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover hij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleden welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

3.3.2. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker voert aan dat hij Belgische kinderen heeft, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn kinderen beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). In wezen verwijst verzoeker in het middel naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker Belgische kinderen heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat hij het grondgebied dient te verlaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verwerpt zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kinderen wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het middel voert verzoeker aan dat hij zijn “*familieleven (...) onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden*” zonder evenwel met concrete gegevens te verduidelijken waarom dit onmogelijk zou zijn. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET